

.RO
PISICA LUI DALAI LAMA ȘI

Arta de a Toarce

DAVID MICHIE
autor al cărții *Pisica lui Dalai Lama*

Editura ATMAN
privește înainte...

Arta de a toarce

ROBERT BYRNE, AUTOR

Traducere: Mariana Alexandru
Corectură: Irina-Magdalena Nuță

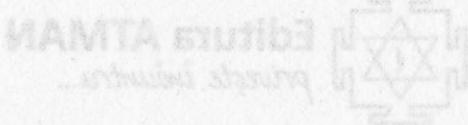
DAVID MICHIE
autor al cărții *Pisica lui Dalai Lama*

Editura ATMAN
privește înainte...

Prolog	1
Capitolul unu	7
Capitolul doi	33
Capitolul trei	55
Capitolul patru	75
Capitolul cinci	95
Capitolul șase	113
Capitolul șapte	133
Capitolul opt	151
Capitolul nouă	171
Capitolul zece	193
Capitolul unsprezece	215

www.libris.ro

Ediția AMAN, decembrie 2016, ISF-0725081450
<http://www.libris.ro>
info@libris.ro

Cod de achiziție în librării și online la www.libris.ro
Guri în săptămână din Romania
AL ROMANCE (100000/1000) BCR Online

CAPITOLUL UNU

Te-ai minunat vreodată, dragă cititorule, cum aparent cea mai banală decizie te poate conduce către evenimente care îți schimbă total viața? Iei ceea ce crezi că este o hotărâre minoră, cotidiană, iar aceasta are urmări incredibile, neașteptate.

Exact asta s-a întâmplat luni după-amiază când m-am hotărât ca, în loc să merg direct acasă de la Himalaya Book Café, să o iau pe un drum așa-zis pitoresc. Nu era un drum pe care mergeam foarte des, din simplul motiv că nu este chiar pitoresc – și nici măcar un drum adevărat. E mai mult o alei dosnică de la Himalaya Book Café și împrejurimile sale.

Și totuși este un drum mai lung spre casă, așa că știam că avea să-mi ia zece minute, în loc de cinci, ca să mă întorc la Namgyal. Petrecându-mi însă după-amiază moțăind pe standul cu reviste de la cafenea, am simțit nevoia să-mi dezmorțesc lăbuțele.

Așa că, atunci când am ajuns la ușa de la intrare, în loc să fac la dreapta, am luat-o la stânga. Mergând agale pe lângă ușile laterale ale cafenelei, am făcut din nou stânga și am luat-o pe străduță îngustă folosită pentru tomberoanele de

gunoi, înmiresmată de resturile de la bucătărie și de arome ispititoare. Mi-am continuat drumul, oarecum șovăielnic, din cauza labelor din spate șubrede încă de pe vremea când eram pui. M-am oprit o dată să lovesc un obiect curios în nuanțe de maro și argintiu, întepenit sub poarta din dos a cafenelei, doar ca să descopăr că era un dop de șampanie care se blocase cumva în zăbrele.

Doar atunci când mă pregăteam să o fac din nou la stânga am devenit pentru prima dată conștientă de pericol. La aproape douăzeci de metri distanță, pe strada principală, am zărit doi câini, cei mai mari și însăpăimântători pe care i-am văzut vreodată. Străini în zonă, erau o prezență amenințătoare aşa cum stăteau cu nările mărite și blana lungă fremătând în adierea după-amiezii târzii.

„Sî, ce era mai rău, nu aveau lesă.”

În lumina întelegerii ulterioare a evenimentelor, ar fi trebuit ca în acel moment să mă retrag pe alei și să ies pe poarta din dos a cafenelei, unde aş fi fost în completă siguranță în spatele zăbrelelor destul de largi să mă strecor printre ele, dar mult prea înguste pentru acești monștri.

În clipa în care mă întrebam dacă mă observaseră, mă zăriră și brusc începură să mă fugărească. Instinctiv, am făcut imediat la dreapta și am luat-o la goană cât de repede puteau labele mele șubrede. Cu inima ieșindu-mi din piept și cu coada zbârlită, am gonit disperată în căutarea unui refugiu. În acele clipe pline de adrenalină mă simțeam capabilă să merg oriunde și să fac orice, fie că trebuia să mă cațăr în cel mai înalt copac sau să mă strecor în cea mai îngustă crăpătură.

Însă nu era nicio cale de scăpare, niciun refugiu sigur. Lătratul ranchiunos al câinilor se întețea pe măsură ce se apropiau de mine. Într-o panică absolută, neavând unde să mă întorc, m-am repezit într-un magazin de condimente, crezând că voi găsi un loc unde să mă cațăr în siguranță sau cel puțin să fiu în stare să îmi pierd urma.

Magazinașul era burdușit cu cutii de lemn pe care erau aşezate cu grija boluri din alamă cu mirodenii. Mai multe femei respectabile, care măcinau prafuri în mojarele din poală, scoaseră strigăte de soc pe când alergam pe la picioarele lor, urmate de răcnete de furie atunci când câinii, dornici de vârsare de sânge, se repeziră după mine.

Am auzit zgomotul metalic produs de castroanele răsturnate.

Nori de condimente se împrăștiară în aer. Repezindu-mă în spatele magazinului, am căutat un raft pe care să mă cațăr, însă am găsit doar o ușă închisă de-a binelea. Și totuși mai era o deschizătură între două cutii care era îndeajuns de largă ca să mă strecor acolo. Dincolo de ea, în loc de perete, era doar o folie de plastic sfâșiată și, în spatele acesteia, o străduță pustie.

Îndesându-și capetele mari în deschizătura dintre cutii, câinii se puseră pe un lătrat frenetic. Îngrozită, am cercetat scurt șanțul: ducea într-un punct mort. Singura soluție era să mă întorc la drum.

Dinăuntrul magazinului de condimente se auziră chelălăielii tânguitoare pe când femeile mâniate punneau mâna pe cei doi bătăuși. Cu blana albă de obicei lucioasă, dar pudrată acum de condimente de toate culorile, am mers cât de

repede am putut de-a lungul sănțului și am luat-o la goană atât cât mă puteau ține labele mele șubrede. Însă strada era în pantă, ușoară, dar pedepsitoare. Deși mă căzneam, toate eforturile erau de prisos. Zbătându-mă să mă îndepărtez cât de mult se poate de câini, căutam ceva, oriunde, care să-mi ofere protecție. Dar vedeam numai vitrine, ziduri de beton și porți de oțel de nepătruns.

În urma mea lătrăturile furioase continuau, acompaniate acum de strigătele furioase ale femeilor din magazinul de condimente. M-am întors să le văd azvârlind afară câinii și lovindu-i în coaste. Cu ochii holbați și limbile atârnând, cele două bestii băloase loveau cu labele trotuarul, în timp ce eu mă chinuiam să urc colina, sperând ca pânza de trecători și mașini să îmi camufleze urmele.

Dar nu era nicio cale de scăpare.

În câteva clipe, cele două bestii îmi luară mirosul și continuă vânătoarea. Mărâitul lor amenințător mă umplu de frică.

Aveam un oarecare avantaj, dar nu era suficient. Nu le-ar fi fost dificil celor două bestii să mă ajungă din urmă. Ajungând la o proprietate înconjurată de ziduri albe înalte, am zărit un spalier de lemn care urca pe un zid, în apropierea unei porți negre de oțel. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să fac ceea ce am făcut în continuare, dar ce soluție aveam? În câteva secunde, înainte să fiu înăștată de cei doi, am sărit pe spalier și am luat-o la sănătoasa cât puteau labele mele gri și pufoase să mă țină. Împleticindu-mă, m-am târât în sus, lăbuță cu lăbuță.

Tocmai ajunsesem în vârf, că bestiile se și

apropiară. Cu lătrături frenetice, se azvârliră pe spalier. Se auzi un trosnet de lemn atunci când scara cedă, iar jumătatea de sus se depără de zid. Dacă aş fi rămas cățărata pe ea, m-aş fi trezit atârnând deasupra boturilor căscate ale celor doi câini.

Stând sus pe zid, am privit în jos la colții lor dezveliți și am tremurat din pricina mârâiturilor lor înfiorătoare. Era ca și cum mă uitam direct la fețele unor creațuri demonice.

Frenezia zgomotoasă continuă până ce câinii fură distrași de un semen de-al lor care lingea ceva mai departe pe trotuar, în josul străzii. Pe când alergau spre acel câine, bestiile fură oprite scurt de un bărbat înalt în jachetă de stofă, care le prinse de zgardă și le puse în lesă. Aplecându-se deasupra lor, am auzit o remarcă de la un trecător:

– Frumoși labradori!

– Golden retrieveri, corectă bărbatul. Tineri și curajoși. Dar animale simpatice, adăugă el, mânăindu-i afectuos.

Animale simpatice? Oare a înnebunit lumea?

Trecu ceva timp înainte ca ritmul inimii mele să revină la normal și abia atunci deveni clară realitatea situației mele. Privind în jur, nu am putut găsi nicio creangă sau vreo ieșitură sau vreo altă rută salvatoare. Zidul pe care mă aflam avea la un capăt o poartă, iar la celălalt, o pantă abruptă. Tocmai mă pregăteam să duc lăbuța la gură ca să îi ofer chipului meu mânjit de condimente un spălat atât de necesar și de reconfortant, când am simțit un miros atât de înțepător, încât m-am oprit

brusc. Știam că și numai un lins mi-ar fi făcut gura pungă. Așa se și întâmplă. Iată-mă captivă pe un zid înalt și necunoscut și nici măcar nu puteam să mă dichisesc!

Nu puteam decât să rămân acolo unde eram și să aștept să se întâmple ceva. În contrast puternic cu acea răvășeală, proprietatea de după zid era foarte pitorească, precum Pământurile Pure ale Buddhașilor despre care i-am auzit pe călugări vorbind. Printre copaci puteam vedea o clădire mare, impunătoare, încurjată de gazoane rulouri și grădini pline de flori. Tânjeam să mă aflu în acele grădini sau să dau tărcoale verandei – părea exact locul în care m-aș fi potrivit. Dacă cineva din clădirea aceea frumoasă ar fi zărit leul de zăpadă abandonat pe zid, ar fi avut oare milă să mă salveze?

Însă în ciuda agitației de la poarta principală a clădirii, nimeni nu veni la poarta pietonală din apropierea mea. Și zidul era aşa de înalt, că un trecător de pe trotuar de-abia ar fi putut să mă vadă. Puținii care au privit în direcția mea păreau să nu observe. Cu cât trecea timpul și soarele începea să alunece dincolo de orizont, cu atât eram mai convinsă că aveam să rămân acolo toată noaptea dacă nu-mi venea cineva în ajutor. Am scos un mieunat care era tânguitar, dar reținut: știam prea bine că multor oameni nu le plac pisicile și faptul de a fi în atenția lor m-ar fi pus într-o situație și mai dificilă.

Și totuși nu trebuia să îmi fac griji în privința atenției nedorite, căci nu am primit absolut nicio atenție. La Himalaya Book Café eram adorată ca PSS, Pisica lui Dalai Lama. Dar aici, mânjită de

Dragă cititorule, te voi scuti de povestitul următoarelor ore pe care le-am petrecut pe zid și de privirile indiferente și zâmbetele lipsite de compasiune pe care a trebuit să le îndur, dimpreună cu pietrele aruncate de doi neisprăviți plictisiți care se întorceau de la școală. Abia după căderea nopții, moartă de oboseală fiind, am observat o femeie pe stradă. Inițial nu am recunoscut-o, dar era ceva la ea care îmi dădea senzația că ea va fi cea care mă va salva.

Am mieunat implorator. A traversat strada. Când s-a apropiat, am văzut că era Serena Trinci, fiica doamnei Trinci, bucătarul șef al oaspeților VIP ai Sfinției Sale și cea mai înfocată admiratoare a mea de la Namgyal. Recent numită manager interimar la Himalaya Book Café, Serena era în vîrstă de treizeci și cinci de ani. Zveltă, cu părul închis, până la umeri și prins în coadă, era îmbrăcată în hainele de yoga.

– Rinpoche! exclamă ea însăspăimântată. Ce e cu tine aici?

Ne văzuserăm doar de două ori la cafenea, aşa că atunci când mă recunoscu ușurarea mi-a fost peste măsură. În câteva clipe trase un tomberon lângă zid și se cățără spre locul în care eram. Luându-mă în brațe, își dădu clar seama de starea deplorabilă a blănii mele pătate de condimente.

– Ce s-a întâmplat, micuțo? întrebă ea, observând petele multicolore și aromele